

waar deze zeide: „Wat gij verlangt, o ontevreden mensch, neem het — en betaal den prijs.”

Een aantal van hen had een opvoering van de Alcazar Opera Company in Macuto bijgewoond, waar zij Mlle. Girand's stijl en techniek bevredigend hadden bevonden. Zij verlangden haar en dus namen zij de zangeres op een avond, plotseling en zonder veel drukte. De muzikkliefhebbers hadden haar met respect behandeld, eischten slechts een uur per dag het genot van haar stem, en betaalden er behoorlijk voor. Zij was Señor Armstrong zeer dankbaar voor haar bevrijding.

Het element van avontuur verdwijnt nu uit mijn verhaal en het oerwoud neemt zijn plaats in en speelt zijn rol. En in verband daarmee vraag ik mij af: „Hoe komt het toch dat wij ernstig en plechtig, ja, subliem worden door hoge bergen, ernstig en contemplatief door zware, overhangende boomen?”

John Armstrong en Nina Girand reden door het oerwoud en waren onder den indruk van zijn sereniteit en majesteit. Tusschen de eeuwenoude stammen, langs bergen en afgronden, — gigantische verhoudingen, die een sfeer van plechtigheid omsloten, — bewogen zij zich als in een tempel. Zij reisden door een zone van majesteit en vrede.

Voor Armstrong was de vrouw als een heilig wezen. Nog met het aureool van martelaarschap rond haar hoofd was zij hem in die plechtige omgeving de eerste dagen een vrouw, die hij niet met aardsche liefde durfde vereeren.

Sinds haar redding had Nina Girand nog niet geglimlacht en, na het verhaal van haar oplichting en gevangenschap, nog bijna niet gesproken. Een enkele maal zong zij met haar engelenstem een ernstig lied; dan scheen zij Armstrong een bovenaardsch wezen. Met groote, vage oogen tuurde zij meest in de majesteit van het oerwoud.

Den derden dag bereikten zij de tierra templada, de grens van hooggebergte en oerwoud, waar het tafelland en de heuvels begonnen. De eerste teekenen van menschelijke aanwezigheid deden zich voor. Hier en daar koffieplantages en ten laatste een klein dorp. Men ontmoette een andere karavaan: vee graasde op de hellingen. Mlle. Girand verwisselde

haar kleding van luipaarden voor een meer gewoon costuum. In het oerwoud schenen de huiden een natuurlijke bekleding; hier pasten zij niet aan bij de omgeving. En Armstrong scheen het toe, dat zij daarmede ook iets van haar hoge en sublieme waardigheid aflegde. Met een gevoel van vreugde constateerde hij dat de priesteres van het gebergte in een aardsche vrouw veranderde, die niet minder betooverend was. Er kwam kleur op haar wangen, en zij bekeek haar omgeving weer met aardsche oogen. Armstrong werd bevangen door een gevoel van geluk, wanneer hij haar bezag; zij kwam hem nader. Bijna wenschte hij niet dieper af te dalen, naar de beschaving, om haar in deze sfeer te kunnen houden.

Toen, zij waren nog verder gedaald en hadden een scherpe bocht gemaakt, zagen zij Macuto en de zee vóór zich. Mlle. Girand gaf een zachten kreet.

„Ah, Mr. Armstrong, daar is de zee! Is zij niet heerlijk. Het gebergte was zoo beklemmend. En in maanden heb ik niet in een spiegel kunnen zien.”

Haar hand rustte op den zadelknop; voor het eerst durfde Armstrong zijn hand op de hare te leggen, Luis reed vooruit en kon hen niet zien. Zij trok haar hand niet terug, en zag hem glimlachend in de oogen. Armstrong voelde een steek van geluk door de borst.

De rest van het traject vorderde nu snel en tegen den avond reden zij Macuto binnen. De bergen lagen thans ver achter hen. Mlle. Girand praatte en lachte. Zij voelde de nabijheid der beschaving.

Hij verliet haar aan de deur van het Hotel de Buen Descansar, waar zij voor-

heen ook gelogeed had. Twee uren later keerde hij terug naar het hotel en keek door de geopende deur in het groote vertrek, dat zoowel gezelschapszaal als café was.

Een half dozijn van Macuto's Caballeros was daar bijeen. Señor Villablanca, de rijke rubberplanter lag op twee stoelen, een lach op zijn chocolade-kleurig gezicht. Daar was ook Guilbert, de Fransche mijnningenieur. Kolonel Mendez in zijn goudbestikte uniform was bezig champagne-flesschen te ontkurken. In de kamers hingen blauwe sluiers sigarettenrook; wijn druppelde van de tafels op de vloer.

Op een tafel in het midden van het vertrek zat, in nonchalante houding, Mlle. Nina Girand. Haar versleten, verkleurde japon van de reis was verwisseld voor een avondtoilet van witte zij. Zij tokkelde op een gitaar en zong een zinloos negerlied, waarbij ze zich zelf af en toe onderbrak door een te luid gelach.

Door de geopende deur bemerkte zij Armstrong.

„Halloh daar, Johnny,” riep zij; „Ik wacht al meer dan een uur op je. Waar bleef je zoo lang? Een keurig stelletje hier. Kom binnen; ik zal die bruine mijnheer met z'n gouden epauletten een flesch 'panje voor ons laten openknallen.”

„Dank u,” zei Armstrong; „op 't oogenblik niet. Ik heb een en ander te doen.”

Hij keerde zich om, en liep de straat weer af. Halverwege liep hij Rucker tegen het lijf, die van het consulaat kwam.

„Laten we naar Peralto gaan en kaarten,” zei Armstrong. „Ik heb m'n partijtje whist gemist.”

MUSSOLINI gebruikte het eeuwfeest der Bersaglieri, tot welk regiment, een der populairste van Italië, de dictator zelf ook heeft behoord, om in het Colisseum een knallende redevoering te houden, waarin hij zijn politieke ideeën nog eens uiteenzette.